Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У.1072/10 (2007)
21.04.2010. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зоје Поповић, председника већа, Стева Ђурановића и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са саветником Миром Стевић - Капус, записничарем, у управном спору по тужби "А.А." Д.О.О. ..., ..., Улица ... број ... и Концерна "Б.Б." из ..., В.В., АД ..., Улица ... број ..., против тужене Народне банке Србије из Београда, Улица Краља Петра број 12, ради поништаја решења Сектора за девизне послове број ПИ-1/1 од 12.07.2007. године, у предмету остваривања права на повраћај царинских и других увозних дажбина и других мера за подстицај извоза, у нејавној седници већа одржаној дана 21.04.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Народне банке Србије, Сектора за девизне послове број ПИ-1/1 од 12.07.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је захтев предузећа "А.А." Д.О.О. Из ..., број 1 од 08.07.2004. године, за повраћај царинских и других увозних дажбина и других мера за подстицај извоза.

У тужби поднетој Врховном суду Србије 20.08.2007. године, која је заведена под У.7123/07, означени тужиоци су оспорили законитост наведеног решења тужене Народне банке Србије, у којој су навели да је тужилац "А.А." поднео дана 16.04.2004. године, захтев за обрачун повраћаја царинских и других увозних дажбина и других мера за подстицај извоза, по основу извоза робе који је извршен у временском периоду од 25.01.2002. године до 24.06.2003. године. Истакли су да је тужилац Концерн "Б.Б.", В.В. ..., произвођач робе која је извезена и да има правни интерес на повраћај царинских и других дажбина, због чега је и

поднео тужбу. Навели су да је тужени орган био дужан, у складу са чланом 61. Закона о управним споровима, да у поновном поступку поступи у целости у складу са правним схватањем суда из пресуде Врховног суда Србије У.3426/05 од 21.09.2006. године. Указујући да је тужена у овом конкретном случају морала применити повољнији закон за странку као и Одлуку о повраћају царинских и других увозних дажбина и о другим мерама за подстицај извоза која је ступила на снагу 14.04.2004. године, те је захтев требало усвојити, јер је благовремено поднет у року од 180 дана, који је рок прописан овом Одлуком. Предложили су да се тужба уважи и оспорено решење поништи, и да им се надокнаде трошкови судског поступка.

Тужена је у детаљно датом одговору на тужбу навела да је тужиочев захтев за повраћај царинских и других увозних дажбина (пријемни број 5040/IV) примила 08.07.2004. године, да се захтев односи на извозни посао који је наплаћен у периоду од 16.04. до 24.06.2003. године и да је стога у том случају примењена Одлука о повраћају царинских и других увозних дажбина и о другим мерама за подстицај извоза која је важила у време подношења захтева. Предложила је да суд тужбу одбије.

Управни суд је од 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је, на основу члана 29. став 1. истог закона, надлежан Управни суд.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према образложењу из оспореног решења, које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.3426/05 од 21.09.2006. године, одбијен је захтев тужиоца "А.А." Д.О.О. из ..., за остваривање права на повраћај царинских и других увозних дажбина и других мера за подстицај извоза, са образложењем да се захтев односи на реализацију извозног посла у периоду од 25.01. до 26.12.2002.

године, а да је предузеће извезену робу наплаћивало од 16.04.2002. године до 24.06.2003. године, у ком периоду је важила Одлука о повраћају царинских и других увозних дажбина и о другим мерама за подстицај извоза ("Службени лист СРЈ", број 81/93). Како је тужилац предузеће "А.А.", захтев за повраћај царинских и других увозних дажбина поднео 08.07.2004. године, у време када је већ ступила на снагу нова Одлука о повраћају царинских и других увозних дажбина и о другим мерама за подстицај извоза ("Службени гласник РС", број 37/2004 ... 54/2005), по налажењу тужене, ради се о неблаговремено поднетом захтеву, јер је од момента стицања права на повраћај до момента подношења захтева за реализацију тог права протекло од 380 до 814 дана, захтев се могао поднети у року од 180 дана од дана стицања права на повраћај, према тачки 7. ове одлуке. Са ових разлога је тужена, имајући у виду примедбе из пресуде Врховног суда Србије У 3426/05 од 21.09.2006. године и пресуде истог суда У-3427/05 од 31.01.2006. године, којом је тужба истог тужиоца "А.А." одбијена, узимајући у обзир све релевантне чињенице применом одредбе тачке 7. Одлуке из 2004. године одлучила као у диспозитиву оспореног решења.

Оцењујући законитост оспореног решења, овај суд налази да је исто донето уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер разлози, с обзиром на утврђено чињенично стање не упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Ово стога што је тужена у диспозитиву оспореног решења мериторно одлучила о захтеву тужиоца "А.А." за повраћај царинских и других увозних дажбина, применом тачке 7. Одлуке из 2004. године, која се односи на рок у коме се захтев имао поднети за остваривање права из те Одлуке дајући разлоге као да се ради о неблаговремено поднетом захтеву.

Осим тога, из списа тужене се види да је захтев за обрачун повраћаја царинских и других увозних дажбина заведен код тужене под бројем 5040/IV од 08.07.2004. године, поднет од стране предузећа чији је назив откуцан машином и то је предузеће "А.А." Д.О.О. из Београда, чији се округли печат налази испод назива овог тужиоца, па је назив овог тужиоца прецртан хемијском оловком и уписано име Б.Б., која је друготужилац у овој управној ствари, али се испод назива друготужиоца не налази његов печат.

Код оваквог стања ствари, по налажењу овог суда, за сада се не

може са сигурношћу закључити ко је подносилац наведеног захтева за обрачун повраћаја царинских и других увозних дажбина па је у тој ситуацији тужена била дужна да у смислу члана 58. Закона о општем управном поступку, који се примењује и у банкарским стварима, отклони недостатке поднетог захтева и несумњиво утврди које је предузеће подело захтев, те подносиоца позове да отклони недостатке истог у законом прописаном року.

Због учињених повреда правила поступка, овај суд је нашао да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, са којих разлога је, на основу члана 41. став 2., а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучено као у диспозитиву ове пресуде.

У поновном поступку ће тужени орган, придржавајући се примедаба и схватања суда изнетих у овој пресуди, на шта га обавезује члан 61. Закона о управним споровима, донети ново и на закону засновано решење.

Навод тужбе за накнаду трошкова управног спора није основан јер према члану 60. Закона о управним споровима свака странка сноси своје трошкове поступка.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.04.2010. године, 22 У.1072/10 (2007)

Записничар
Мира Стевић-Капус

Председник већа – судија
Зоја Поповић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Саво Босанац

ИО-2010